

LBRIS

We know
books

AMBER V. NICOLE

CARTEA
LUI AZRAEL
ZEI ȘI MONȘTRI
CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

LEDA EDGE

— **S**ERIOS? AR TREBUI SĂ FII UN RĂZBOINIC DIN ȚIA STRĂVECHI, TEMUȚI DE TOȚI, ȘI TU TRESARI DE DURERE? PARTEA cea mai rea nici nu s-a întâmplat încă.

Mi-am mai ridicat o dată pumnul, iar de data asta s-a izbit de obrazul lui. Capul i s-a smucit într-o parte, iar oasele au scrâșnit sub forța articulațiilor mele. Sângele albastru cobalt a împroșcat podeaua din lemn a biroului de la etaj din conacul imens. Celestialul legat din centrul încăperii și-a mai scuturat o dată capul înainte să se îndrepte. S-a holbat la mine, cu fața însângerață și fruntea încrețită de durere.

— Ochii tăi, a spus el printre buzele despicate și umflate, făcând o pauză ca să scuipe sânge la picioarele mele. Știu ce ești.

Luptase din greu, cu părul lipit de cap de sudoare și sânge. Măinile îi erau legate la spate, iar mușchii îi erau umflați sub materialul sfâșiat al unui costum inițial decent. S-a prăbușit pe scaunul din centrul încăperii cândva prestigioase.

— Dar e imposibil. Tu nu poți exista. Ig'morruthenii au pierit în Războiul Zeilor.

Nu-mi începusem viața ca ig'morruthen, dar asta devenisem, iar ochii mă trădau mereu. Când eram furioasă, flămândă sau orice altceva în afară de muritoare, se transformau în doi tăciuni înflăcărați – un identificator printre multe altele care dovedea că nu mai sunt muritoare.

— A, da, Războiul Zeilor! Mi-am lăsat capul într-o parte, uitându-mă la el, și am adăugat: Și cum s-a întâmplat asta? O, da: cu mii de ani în urmă, lumea voastră s-a prăbușit, a ars și a căzut în lumea noastră, bulversând vieți și tehnologii. Acum tu și cei ca tine faceți regulile, nu? Acum lumea știe despre zei și monștri, iar voi sunteți marii binefăcători care îi țin pe toți băieții răi sub cheie.

M-am apropiat și mai mult, apucând spătarul scaunului în timp ce el încerca să își depărteze capul de mine.

— Știi ce i-a făcut căderea voastră lumii mele? În timp ce voi toți reconstruiți, o molimă a măturat casa mea din deșertul Eoria. Știți câți au murit? Vă pasă?

El nu a răspuns și eu am împins scaunul. Am ridicat mâna, cu articulațiile degetelor pătate de sângele lui.

— Mda, nici nu credeam. În fine, sângerezi albastru, așa că bănuiesc că de fapt lucrurile nu sunt chiar exact cum par.

M-am ghemuit în fața lui, făcând cioburile de sticlă să-mi scârțâie sub călcăie. Singura lumină venea de pe hol, pătrunzând prin ușă și luminând dezastrul din birou. Mai multe pagini de cărți și alte resturi erau împrăștiate pe podea, împreună cu masa ruptă prin care îl aruncasem.

Celestialul era motivul pentru care veniserăm, și era puțin probabil ca artefactul pe care îl căuta Kaden să fie aici, dar am verificat totuși. Celestialul meu legat și bătut nu a spus nimic în timp ce mă urmărea căutând prin ruinele camerei. Fața de stoic pe care o etala era un scut, deghizând ceea ce simțea de fapt.

Zgomotul a înundat etajele de sub noi, ceilalți care locuiau aici urlându-și ultimele urlete. S-au auzit împușcături și a urmat un râs amenințător. Ochii i-au sclipit de furie când m-am întors la el și mi-am lăsat mâinile pe umerii lui. Într-o singură mișcare fluidă, mi-am aruncat un picior peste poala lui și l-am încălecat.

A întors capul spre mine, cu o expresie de dezgust pur și derută.

— Ai de gând să mă omori?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu încă.

A încercat să se retragă, dar l-am prins de bărbie, forțându-l să-și întoarcă fața la mine.

— Nu-ți face griji! N-o să te doară. Trebuie doar să mă asigur că tu ești cel pe care îl căutăm. Ai răbdare cu mine! Trebuie să mă concentrez pentru ca asta să funcționeze.

Sângele picura dintr-una dintre rănilor împrăștiate pe fața lui. L-am apucat de bărbie și i-am răsucit capul, apoi m-am aplecat și mi-am trecut limba peste tăietură. Între o bătaie de inimă și următoarea, am fost smulsă din acel birou și aruncată în amintirile lui.

O lumină albastră mi-a fulgerat prin subconștient în timp ce camere în care nu fusesem niciodată apăreau și dispăreau. Râsul unei femei cu mulți ani mai în vârstă decât el îmi răsuna în urechi; aducea o tavă cu mâncare într-un mic living. Ea era mama lui. Imaginile convergeau, și am văzut doi domni vorbind despre sport și strigând într-un bar aglomerat. Paharele se ciocneau și oamenii

râdeau, încercând să se facă auziți peste zgomotul câtorva televizoare mari cu ecran plat agățate pe pereți. Capul îmi pulsa în timp ce mergeam mai adânc. Scena s-a schimbat, iar acum eram într-o cameră întunecată. Șuvițe de păr castaniu-auriu dansau în jurul corpului mic al unei femei. Gemetele ei deveneau tot mai puternice și spatele ei se arcuia ridicându-se de pe pat în timp ce își strângea sânii.

Bravo ție, dar nu e ceea ce îmi trebuie mie! Am închis ochii și mai strâns, încercând să mă concentrez. Aveam nevoie de mai mult.

Călătoream pe străzile pietruite din Arariel într-un vehicul mare cu geamurile întunecate. Lumina soarelui pătrundea printre clădiri, galbenul și auriul strălucitor accentuând frumusețea peisajului. Oamenii se grăbeau pe trotuare, iar bicicliștii se strecurau printre mașini. Ochelarii de soare mi-au alunecat pe vârful nasului când mi-am întors capul, uitându-mă la tovarășii mei. Trei bărbați stăteau cu mine în spate, interiorul camionetei fiind mai mare decât mă așteptam. Alți doi erau în față, unul, la volan și celălalt vorbind la telefon pe scaunul pasagerului. Erau tineri, bine bărbierți și purtau aceleași haine negre ca și celestialul în a cărui minte mă aflam acum.

„Au mai auzit ceva?” am întrebat cu o voce care nu mai era feminină, ci a lui.

„Nu”, a răspuns bărbatul din fața mea. Părul îi era pieptănat pe o parte și lipit acolo cu atât de mult gel, încât îi puteam simți mirosul chiar și în visul-sângelui. Era slab comparativ cu cel de lângă el, însă știam că e la fel de puternic. „Vincent își ține gura. Cred că ei știi că atacurile nu sunt doar frecvente. Au o țintă. Doar că noi nu știm care anume.”

„Am pierdut o mulțime de celestiali – prea mulți și prea curând. Se întâmplă din nou, nu-i așa? Ceea ce ne-au învățat ei?” a spus bărbatul de lângă mine. Vocea lui era liniștită, dar puteam să-i simt teama. Era un bărbat cât un munte, dar modul în care se crispase când întrebuse îmi spunea că e speriat, în ciuda tuturor mușchilor. Degetele i s-au împletit și s-au desfăcut de mai multe ori înainte să se întoarcă spre mine: „Dacă este... dacă o face... el se va întoarce.”

Înainte să apuc să răspund, un râset scurt m-a luat prin surprindere. M-am întors să mă uit la omul din fața mea. Avea brațul strâns îndoit și privea pe geam. „Cred că întoarcerea *lui* mă sperie mai mult decât confruntarea cu ei.” Tipul ăsta părea și tânăr. Zeilor, câți celestiali arătau ca niște băieți de facultate? Cu asta ne luptam?

„De ce?” l-am întrebat. „El e o legendă, un mit în cel mai bun caz. Avem deja trei din Mâna Rashearimului aici. Orice i-ar putea ucide pe ei fie a murit în război, fie a fost sigilat timp de secole. Este doar un alt monstru de rând care crede că are putere.” M-am oprit, privindu-i pe fiecare în ochi. „Suntem în regulă.”

Bărbatul din față a deschis gura să răspundă, dar a închis-o când mașina a frânat brusc. Soarele se uita încruntat la noi când am coborât, închizând portiera în urma noastră. Vehiculele umpleau aleea curbată și și mai multe continuau să sosească. Celestialii se înghesuiau la intrare. Unii se adunaseră în grupuri mici, alții se deplasau grăbiți din loc în loc.

Mi-am potrivit sacoul și i-am netezit marginile o dată, tot mai neliniștită în timp ce urcam treptele spre intrare. O clădire mare din marmură și calcar m-a întâmpinat, auriul, albul și cremul fiind aproape stridente. Câteva aripi mari în formă de cupolă se întindeau de o parte și de alta, cu ferestre mari la fiecare etaj. Am văzut oameni traversând podurile de piatră care legau diferitele clădiri. Toți purtau haine de afaceri similare și duceau cu ei dosare și serviete. În timp ce priveam, mai mulți au ieșit din clădire, vorbind și râzând. Mergeau pe stradă ca și cum în mijlocul orașului nu s-ar fi aflat o fortăreață.

Orașul Arariel.

Imagina s-a încețoșat când m-am retras din amintire. Străzile frumoase din Arariel s-au estompat, iar eu mă aflam din nou în biroul distrus și slab luminat. Acum aveam tot ce-mi trebuia. Un mic zâmbet mi-a curbat buzele când i-am întors fața spre mine.

— Vezi, ți-am spus că n-o să doară... dar partea următoare o să doară.

Gâtul i s-a mișcat o dată în timp ce înghițea, mirosul de frică îmbăcsind camera.

— Ce-ai văzut?

Vocea, groasă și grea, venea din spatele meu. A răsunat o mică bufnitură când a lăsat să cadă ceva cărnos pe podea. A intrat în cameră, prezența lui fiind aproape la fel de impunătoare ca a mea.

— Tot ce ne trebuie, am murmurat când m-am ridicat de pe scaun.

L-am rotit dintr-o singură mișcare fluidă, astfel încât Peter să fie cu fața la Alistair.

— E un celestial? Am văzut destui dintr-ăștia, Dianna, a spus Alistair în timp ce își freca fața cu o mână.

Sângele îi păta pielea și hainele în urma distrugerilor pe care le provocase jos. Părul argintiu, în mod normal perfect pieptănat, avea câteva șuvițe scăpate de la locul lor și era brăzdat cu roșu-aprins.

— Am văzut Ararielul. A fost acolo. Au vorbit despre Vincent, ceea ce înseamnă că *el* – am scuturat ușor scaunul cu prietenul nostru legat – lucrează cu Mâna.

Un rânjel, tăios și letal, i-a străbătut trăsăturile.

— Minți.

— Nu mint, am replicat, clătinand din cap și împingând scaunul spre el. L-am gustat. Acesta este Peter McBride, 27 de ani, celestial de rang. Părinții lui sunt pensionari și el nu are alte legături cu lumea muritorilor. Fortăreața este în Arariel. Colegii lui au vorbit despre noi și despre ce am făcut până acum. Au vorbit despre Mâna Rashearimului și chiar l-au menționat pe Vincent.

Tipul din scaun a bălmăjit ceva, întinzându-și capul și uitându-se de la mine la Alistair și înapoi.

— Cum ai văzut asta? Cum poți să știi?

Ne-am oprit, uitându-ne la Peter în timp ce ochii lui se mutau rapid de la unul la celălalt. M-am lăsat pe vine și m-am aplecat spre el.

— Ei bine, vezi tu, Peter, fiecare ig'morruthen are o mică ciudățenie. Asta a fost doar una dintre ale mele.

L-am mângâiat pe Peter pe față, în timp ce el continua să se uite la noi îngrozit, înainte de a întâlni din nou privirea lui Alistair. El mi-a oferit un zâmbet vag și răutăcios și a spus:

— Dacă ceea ce spui e adevărat, atunci Kaden va fi foarte, foarte fericit.

Am mai încuviințat o dată.

— Eu am găsit intrarea. Restul depinde de tine.

M-am dat înapoi de lângă scaun și Alistair a făcut un pas în față.

— Acum, Peter, vrei să vezi ce poate face Alistair?

Celestialul s-a zbatut, încercând să-și rupă legăturile, dar era prea slăbit, prea bătut ca să-și adune forța necesară. Am pufnit batjocoritor. Ce mai războinici erau ăștia! Să luăm lumea asta pentru Kaden ar fi fost floare la ureche.

— Ce ai de gând să-mi faci?

Alistair a pășit înainte, stând în fața lui Peter. Și-a ridicat mâinile, cu palmele plutind la câțiva centimetri de o parte și de alta a capului lui Peter.

— Relaxează-te! Cu cât te zbați mai mult, cu atât doare mai tare, a murmurat Alistair.

Ochii lui Alistair au strălucit în același roșu sângieru ca și ai mei în timp ce o ceață neagră se forma între mâinile lui, conectându-i palmele. Se unduia și dansa între degetele lui, trecând prin capul celestialului. Pentru mine, țipetele erau partea cea mai puțin plăcută; întotdeauna erau foarte puternice. Dar cred că asta era de așteptat când creierul cuiva era sfâșiat în bucăți și repus la loc. Desigur, Alistair avea câțiva celestiali sub control, dar niciunul cu un rang atât de înalt ca al lui și niciunul care să fi fost atât de aproape de acel oraș blestemat. Kaden ar fi fost și el fericit măcar o dată.

Țipetele s-au oprit brusc și eu mi-am înălțat capul.

— Întotdeauna te uiți în altă parte, a comentat Alistair cu un surâs arrogant pe buze.

— Nu-mi place.

Nu voisem să-mi scape asta. Kaden nu accepta slăbiciunea, dar eu fusesem muritoare înainte să renunț la viața mea. Fusesem muritoare, cu sentimente de muritoare, puncte de vedere de muritoare și o viață de muritoare. Indiferent cât de departe aș fi mers și ce aș fi făcut, câteodată mortalitatea mea se strecura înapoi. Mulți ar fi spus că e un defect al inimii mele de muritoare. Pentru mine era un alt motiv pentru a fi mai puternică, mai rapidă, mai rea. Există o limită pe care o treci pentru a supraviețui – una pe care eu o trecusem cu secole în urmă.

— După tot ce-ai făcut, asta – a arătat spre celestialul acum tăcut – te deranjează?

— E supărător. Măinile mi-au zburat spre șolduri și am dat drumul unui oftat exasperat înainte să-l întreb: Am terminat?

El a ridicat din umeri.

— Depinde. Întâmplător ai văzut ceva despre carte?

A, da, cartea! Motivul pentru care alergam peste tot, scotocind Onuna.

Am clătinat din cap.

— Nu, dar, dacă el poate ajunge suficient de aproape de Mână, atunci e ceva. Un punct de plecare.

Maxilarul i s-a încleștat și a clătinat din cap.

— N-o să fie suficient.

— Știu.

Am ridicat mâna, întrerupând orice altceva avea de gând să spună.

— Continuă!

Un zâmbet rece și mortal i-a luminat fața. Alistair îmi amintea de gheață, de la pomeții duri și sculptați până la expresia goală. El nu fusese niciodată muritor, iar slujirea lui Kaden era tot ceea ce știa. A ridicat mâna într-o poruncă tăcută și celestialul s-a ridicat în picioare. Nu era nevoie de cuvinte. Alistair îi stăpânea mintea și trupul.

— Nu-ți vei aminti nimic din ce s-a întâmplat astăzi aici. Acum îmi aparții mie. Vei fi ochii și urechile mele. Ce vezi tu văd și eu. Ce auzi tu aud și eu. Ce vorbești tu vorbesc și eu.

Peter a mimat identic cuvintele rostite de Alistair. Singura diferență era tonul.

— Acum, curăță mizeria asta înainte să primești vreo vizită!

Peter nu a spus nimic, doar a trecut pe lângă Alistair și a început să aranjeze biroul. Alistair a venit lângă mine și l-am privit. Nici nu mai eram acolo pentru el; era o marionetă fără minte pe care o controla Alistair. M-am luptat cu impulsul de a mă foi inconfortabil, știind că și eu eram la fel pentru Kaden. Singura diferență era că eu o știam. Peter dispăruse acum, că Alistair

ii stăpâna mintea, și nicio putere din Onună nu putea rupe această stăpânire. De îndată ce avea să nu mai fie util, Alistair urma să se descotorosească de el la fel ca de ceilalți dinaintea lui. Îl ajutasem, la fel cum o făcusem timp de secole. O parte din mine mă durea să-l privesc ocupându-se de sarcini pe care nu avea de ales decât să le îndeplinească.

Blestemată inimă muritoare!

Bătaia din palme a lui Alistair mi-a întrerupt aceste gânduri când s-a întors spre mine.

— Acum ajută-mă să curăț cadavrele de la parter! A trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre ușă, și a strigat peste umăr: Peter, spune-mi unde ții sacii ăia de gunoi rezistenți!

— În bucătărie. În dulapul al treilea, pe raftul de jos.

M-am răsucit pe călcâie, urmându-l pe Alistair afară din cameră și coborând scările.

— Ce-o să facem cu ele?

Zâmbetul pe care l-a aruncat peste umăr era răutate pură.

— Acasă există o mulțime de ig'morrutheni care probabil mor de foame.

UMBRELE SE DESPRINDEAU ÎN VALURI ÎN JURUL MEU ȘI AL LUI ALISTAIR în timp ce treceam prin portal acasă în Novas. Ne-au întâmpinat aerul cald sărat și o liniște stranie. Novas era o insulă în largul coastei Kashueniei, dar nu orice insulă. Ieșea din imensul ocean ca o bestie feroce care amenința să revendice marea înconjurătoare. Întotdeauna presupusesem că e un alt fragment care căzuse pe lumea noastră în timpul Războiului Zeilor. Kaden îl revendicase, îl modelase și îl făcuse al său. Presupun că era casa noastră, deși „casă” era un termen subînțeles. Eu nu am simțit niciodată Novas ca pe acasă. Acasă era cu sora mea, și of, cât de dor îmi era de ea!

Mi-am săltat pe umăr câțiva saci negri de gunoi groși și l-am urmat pe Alistair. Nișipul se lipea de pantofii noștri îmbibați de sânge, făcând drumul și mai greoi. Copacii înconjurau peisajul vast, iar soarele se strecura printre nenumăratele ramuri, creând o strălucire blândă și pașnică. Era ceva înșelător. Blândețea și pacea erau lucruri necunoscute aici. Plaja în sine părea primitoare. Sarea parfuma aerul în timp ce valurile ușoare lipăiau pe țarm. Apa de un albastru cristalin era atrăgătoare... dacă nu te gândeai la ceea ce pândeia sub suprafață.

— E liniște, am spus când picioarele noastre au atins cărarea din piatră vulcanică. Niciodată nu e liniște.

— Să punem mâna pe Peter a durat mai mult decât credeam, presupun, a replicat Alistair, aruncând o privire în jur ca și cum abia acum ar fi observat.

Am clătinat din cap și am oftat, știind că are dreptate. Dacă întârziam, Kaden ar fi fost supărat, indiferent de informațiile pe care le obținuserăm. Din păcate, liniștea nefirească de pe insulă nu era un indicator de încredere al dispoziției lui.

Am continuat să mergem, ritmul nostru încetinind pe măsură ce construcția grandioasă devenea vizibilă. Câteva trepte largi duceau la ușile duble. Garduri de fier înconjurau partea din față, adăugând o notă modernă casei

masive pe care Kaden o săpase din vulcanul activ ce tot adăuga material la insula Novas. Am împins uşile şi am intrat, căldura îmbrăţişându-ne în timp ce păşeam în foaier. În interiorul casei era cald şi uscat, dar nu apăsător. Tărâmul natal al lui Kaden fusese uitat de mult, sigilat după Războiul Zeilor. Locul de unde venea el era mult mai cald decât Onuna, iar pentru el insula vulcanică se apropia cel mai mult de sentimentul de acasă.

Am lăsat sacii grei pe podea şi mi-am pus mâinile în şolduri, strigând:

— Iubire, am ajuns acasă!

Vocea mea a răsunat prin vastul hol deschis la capăt.

Alistair a pufnit şi şi-a dat ochii peste cap, lăsând să cadă sacii mari pe care îi căra lângă ai mei.

— Infantil!

Cuvântul a răsunat de deasupra noastră, iar eu mi-am ridicat privirea. Tobias ne privea din balconul mare care mărginea etajul. Lumina soarelui pătrundea prin lucarne, aruncându-i nuanţe de bronz pe pielea ca de abanos. În timp ce ne privea, şi-a potrivit butonul de la cămaşa albastru-închis.

Alistair a scos un fluierat scăzut.

— Suntem bine îmbrăcaţi, nu-i așa? A început deja?

Tobias i-a aruncat lui Alistair un zâmbet rapid care i-a ajuns şi la ochi. Era unul pe care eu nu-l promisem niciodată din partea celui de-al treilea comandant al lui Kaden.

— Aţi întârziat. Ochii i s-au oprit la ai mei, iuţi ca ai unei vipere şi la fel de veninoşi, înainte să adauge: Amândoi.

I-am trimis un sărut prin aer.

— Ți-a fost dor de mine?

Mă obișnuisem cu comportamentul mai puțin prietenos al lui Tobias. Nu spusese niciodată asta, dar presupuneam că antipatia lui față de mine se datora faptului că devenisem secundul lui Kaden când fusesem creată. Tobias devenise al treilea și Alistair al patrulea – nu că lui Alistair i-ar fi păsat. Atâta timp cât avea o casă și mâncare, lui nu-i păsa pe cine preferă Kaden.

— O, dar așteaptă până o să afli de ce! a zis Alistair. În plus, am adus mâncare pentru fiare.

„Fiare.”

Buzele lui Tobias s-au arcuit când s-a uitat la sacii care ne înconjurau.

— O să fie recunoscătoare, dar voi trebuie să vă pregătiți. Să le-o ducă altcineva. Nu avem timp.

Ca la un semn, creaturile au început să cânte, iar privirea mi-a coborât la podeaua de piatră. Un fior mi-a urcat pe șira spinării când am auzit corul de râsete. Întotdeauna îmi aminteau de hiene și mă înspăimântau. Știam cât de

adânc se aflau și mă uimea mereu cum funcționa acustica astfel încât să le putem auzi totuși. Kilometri întregi de tuneluri șerpuiau în munte, conectând săli, camere și temnițe prin numeroase niveluri.

— Le închide în timp ce avem oaspeți? am întrebat, ridicând o sprânceană.

Alistair și Tobias au împărtășit un zâmbet înainte ca Alistair să clatine din cap și să se îndrepte spre spatele casei. Tobias s-a depărtat de balustradă, dispărând la etaj, iar eu am rămas acolo. Mi-am cuprins corpul în brațe, holbându-mă la podea ca și cum aș fi putut vedea prin ea.

— Presupun că asta răspunde la întrebare, am oftat.

Nu era ca și cum mi-ar fi fost frică de ele. Kaden făcuse o mulțime de ig'morrutheni de când era aici, dar ei nu erau ca mine, Alistair sau Tobias. Semănau mai mult cu garguiile cu coarne pe care muritorii îi lipeau pe clădirile lor. De multe ori mă întrebam dacă nu cumva văzuseră fiarele ig'morruthen și le copiaseră în arta lor, încercând să-și alunge frica instinctuală de monștri. Fiarele erau puternice și rele, dornice de sânge și carne. Puteau să comunice, dar a spune că puteau să vorbească însemna să le acordăm prea mult credit. Puteau să imite, dar vorbirea le era limitată.

S-au auzit pași din sala exterioară, iar câțiva dintre lacheii lui Kaden s-au apropiat și s-au oprit lângă mine. Am lovit cu piciorul sacul cel mai apropiat de mine.

— Duceți astea jos și asigurați-vă să mănâncă! Trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire cu personalități din Lumea Cealaltă.

Zgomotul tocurilor mele răsuna în timp ce coboram pe scara sinuoasă de obsidian spre sala principală a lui Kaden. Întotdeauna o considerasem „alimentatorul lui de ego”. Emană megalomanie, de la tapiserii, la mobilierul extravagant.

Vocile umpleau holul și luminile pâlpâiau pe pereții de piatră. Am grăbit pasul, netezind marginile rochiei negre elegante pe care o îmbrăcasem. Știusese că aveam să întârzii, dar trebuia să-mi fac timp să spăl sângele de pe mine. Vocile deveneau mai puternice pe măsură ce mă apropiam. Futu-i, se auzea ca și când casa era arhiplină!

Încă doi dintre lacheii lui Kaden stăteau în fața ușilor duble ale sălii de întâlniri. Purtau costume pe care știam că nu și le pot permite, dar care făceau parte din uniforma lor pentru această seară. Kaden le promisese viața eternă celor care îi făceau pe plac și se supuneau voinței sale, dar știam că probabil urmau să fie reduși la niște bestii fără minte în loc să sfârșească fiind ca Alistair,

Tobias sau ca mine. S-au înclinat când m-am apropiat, iar eu am înghițit o gură de aer ca să-mi calmez nervii. Fără să-mi întrerup mersul, am adoptat chipul Reginei Însătate de Sânge. Era ce așteptau ei, cea de care se temeau – și pe bună dreptate. Ea își câștigase reputația de-a lungul secolelor.

Vocile s-au stins imediat ce am pășit pragul și am intrat în sala de întâlniri uriașă. Erau mult mai multe creaturi din Lumea Cealaltă aici decât mă așteptasem.

De două ori futu-i!

Valurile întunecate ale părului îmi coborau pe umeri și pe spate când îmi țineam capul sus. M-am îndreptat spre masa lungă de obsidian care domina încăperea. Era înconjurată de scaune formate din aceeași piatră dură care alcătua această cavernă vulcanică. Cazane înalte stăteau lipite de pereți, fiecare dintre ele conținând câte o flacăra mică.

Mulți ochi se înfingeau în fiecare centimetru din mine, dar cei care m-au făcut să ezit au fost cei care ardeau roșu-aprins: Kaden. Creatorul meu, iubitul meu și singurul motiv pentru care sora mea trăia. Din cauza ei făceam absolut tot ce îmi cerea el.

Kaden stătea în capul mesei, cu mâinile la spate. Ochiul i s-au întâlnit cu ai mei pentru o fracțiune de secundă. Era superb, iar costumul cafeniu cu alb contrasta minunat cu pielea sa de abanos. Însă numai un ignorant nu ar fi văzut monstrul care zăcea sub înfățișarea lui frumoasă.

Am auzit pași în spate. Bun; nu eram ultima care sosea. Mi-am ocupat locul la dreapta lui Kaden în timp ce restul participanților intrau. Kaden nu mi-a vorbit și nu m-a salutat, nu că m-aș fi așteptat la asta. Nu, concentrarea lui era la cine venea și cine nu-și făcuse apariția. Murmurele și șoaptele au dispărut încet-încet pe măsură ce toată lumea intra. Au rămas în picioare, așteptând să se așeze Kaden înainte să îndrăznească s-o facă și ei.

Tobias stătea la stânga lui Kaden, îmbrăcat într-o cămașă albastră cu nasturi și pantaloni negri. Își răsucea între degete lanțul de argint de la gât și cerceta sala. Întotdeauna era atent și întotdeauna supraveghea. Alistair stătea lângă el, nemaifiind murdar de sânge, purtând o cămașă albă cu nasturi și pantaloni eleganți. Amândoi erau letali și își câștigaseră poziția de generali ai lui Kaden.

Am privit cum Alistair s-a aplecat și i-a șoptit lui Tobias:

— Vampirii au trimis un secund. Nici el, nici fratele lui nu au apărut.

M-am uitat la locul unde regele vampirilor ar fi stat în mod normal și am văzut că Alistair avea dreptate. Zona în care s-ar fi aflat Ethan și oamenii lui era ocupată de patru membri inferiori.

De trei ori futu-i!

Tobias a dat din cap, lăsându-și lanțul și privind spre Kaden. Nările lui Kaden se umflaseră, singurul indicator al furiei sale.

În dreapta mesei se afla sabatul Habrick. Erau prezenți cel puțin zece vrăjitori, bărbați și femei, toți aranjați perfect în jurul liderului lor, Santiago. Părul lui avea atât de mult gel în el, încât îmi ardea nasul. Costumul italian era mai mulat decât rochia neagră pe care o purtam eu – și asta nu era puțin spus. Mi-a întâlnit privirea și a zâmbit ușor, ca și cum m-ar fi surprins admirându-l. Ochii i s-au plimbat peste mine de sus până jos așa cum o făceau întotdeauna, iar asta mi-a făcut stomacul să se întoarcă pe dos. Cu înfățișarea lui frumoasă, presupunea că nicio femeie nu-i poate rezista. Se înșela, și învățase asta în ultimii câțiva ani în urma numeroaselor lui încercări eșuate de a mă băga în pat.

Am clătinat din cap și m-am întors din nou cu fața la sală. Chiar și cu numărul de creaturi din Lumea Cealaltă care veniseră, tot simțeam că pentru Kaden nu-i suficient. El era regele lor – regele tuturor regilor – și își dorea ceea ce i se cuvenea.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, s-a întors spre mine și și-a potrivit sacoul costumului înainte de a-mi oferi un semn regal din cap.

Începea spectacolul.

Mi-am ridicat mâinile, invocând puterea pe care mi-o oferise. Focul a erupt în palmele mele, învărtindu-se și dansând jucăuș. Am aruncat globuri de energie spre fiecare torță. Flăcările au crescut, luminând camera și aruncând umbre în colțurile îndepărtate, în timp ce liniștea s-a așternut peste toți cei prezenți.

Kaden s-a așezat, iar eu am coborât flăcările până la un dans surd, pulsatoriu. Unul câte unul, clanurile, sabaturile și conducătorii lor s-au așezat și ei. Ochii lui Kaden au măturat încăperea în timp ce bătea cu degetele în masă într-un ritm constant. Nimeni nu zicea nimic – nici măcar un cuvânt.

— Voi spune că sunt fericit pentru cei care ați ajuns.

Vocea lui Kaden a umplut sala. Pentru unii, ar fi sunat calmă și stăpânită. Tot ce auzeam eu era furie.

— Santiago. Sabatul tău e minunat ca întotdeauna.

Kaden a dat din cap spre el în timp ce vrăjitorii îi susțineau privirea, mândri și puternici. Îi admiram, chiar dacă îl uram pe conducătorul lor.

— Măncătorii de vise.

Kaden a făcut semn spre clanul Baku, așezat lângă sabatul lui Santiago. Ochii lor păreau să afișeze un zâmbet pe care fizic nu-l puteau avea. Acolo unde ar fi trebuit să fie o gură se afla doar o fantă cu pielea care se întindea peste ea pe linii diagonale. Erau niște ticăloși siniștri, pe care aveam tendința să-i evit. De-a lungul secolelor, auzisem povești care spuneau că unele clanuri sunt de fapt pașnice și că sunt chemate pentru a alunga și consuma coșmaruri. Eu nu le întâlnisem decât pe cele care strecurau teroarea în vise pentru prețul potrivit.

Vocea lui Kaden m-a tras înapoi la realitate când a continuat:

— Urlătoarele care manipulează minți.

Le-am remarcat pe banshee în stânga. Erau diferite femei, clanul fiind format numai din femele. Aparent, gena se baza foarte mult pe ambii cromozomi X. Toate cele prezente aveau părul foarte deschis sau foarte închis la culoare și erau îmbrăcate cu sacouri sau rochii mulate care urlau sume mari de bani – joc de cuvinte neintenționat.

Conducătoarea lor, Sasha, avea părul lung, aproape albastru, tras pe spate, prins pe jumătate, și purta un costum cu pantaloni din mătase cu sacoul deschis în față. Avea aproape o sută de ani, dar părea în floarea vârstei. Cu siguranță aveau stil, dar o văzusem pe Sasha folosind acele țipete de moarte asupra cuiva și provocându-i ruperea capului în mai multe bucăți. Mi-a luat săptămâni să scot materia cerebrală de pe pantofii preferați.

— Îi văd pe cei puternici.

Kaden a făcut semn spre umbre, care doar au înclinat din cap ca răspuns. Corpurile lor nu păreau solide, iar formele lor tremurau ca fumul. Erau un clan de asasini și creaturi înșelătoare prin natura lor. Un singur conducător îi controla, iar dacă îl elimini pe Kash, era noapte bună, adio asasini. Singura problemă era că ar fi trebuit să te apropii suficient de mult de el. Familia lui, ca majoritatea, ajunsese la putere de-a lungul secolelor croind o cale sângeroasă pentru oricine plătea bine. Le admiram totuși loialitatea față de Kaden. Sunt sigur că mai multe facțiuni îi plătiseră pe Kash și pe familia lui ca să încerce măcar să-l ucidă pe șeful meu cel înfricoșător, dar umbrele nu-l trădaseră niciodată.

— Văd legendarele bestii feroce.

Ochii lui Kaden, încă roșii, s-au concentrat asupra vârcolacilor. Această haită era condusă de Caleb și se bucura de mare respect în lumea noastră. Era tăcut dacă nu i se vorbea, dar puterea de care dădea dovadă doar cu o singură privire îmi făcea pielea de găină pe brațe. Părul său negru era tuns scurt și o barbă îngrijită îi umbrea maxilarul. Poate că l-ar fi putut învăța pe Santiago cum să-și aranjeze părul ca să nu mai arate ca o mizerie cleioasă. Am chicotit, iar Alistair și-a aruncat ochii spre mine în timp ce eu încercam să maschez totul cu un tuset. Îmi plăcea Caleb.

Acești vârcolaci nu erau genul tipic din filmele de groază. Formele lor de lup erau mai mult de lup, dar numai mărimea lor ar fi speriat pe oricine, muritor sau nu. Masculii aveau tendința să fie mai corpolenți decât femelele din haita lor, dar femelele erau mai viclene. Caleb își păstrase familia retrasă, dar veneau de fiecare dată când îl chema Kaden. Erau evazivi și secretoși, preferând să stea departe de politică pe cât posibil, dar erau toți acolo.

— Uite, chiar și consiliul muritorilor a venit!

Kaden a înclinat ușor din cap spre Elijah și grupul său. Elijah era de vârstă mijlocie, cu o urmă distinsă de păr cărunt la tâmples. Își aranjase costumul ca